

Arrest

nr. 207 322 van 30 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VAN DE KEERE
Vogelmarkt 31 A
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DE KEERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 maart 2017 treft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 13 maart 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: G.
voornaam; J.
geboortedatum: 14.03.1982
geboorteplaats: P.
nationaliteit: Servië
ALIAS: A. J., geboren op 23.03.1983
G. J., geboren op 14.03.1982

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal en diefstal, feiten waarvoor hij op 31.01.2017 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, poging tot diefstal, diefstal, diefstal op heterdaad betrapt met geweld om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om zijn vlucht te verzekeren, feiten waarvoor hij op 15.12.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar behalve de voorhechtenis.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 23.04.2013 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal, poging tot diefstal, feiten waarvoor hij op 03.05.2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 22.03.2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand met uitstel 3 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal, feiten waarvoor hij op 15.12.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene werd op 14.05.2013 aan een inreisverbod van 8 jaar onderworpen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal en diefstal, feiten waarvoor hij op 31.01.2017 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, poging tot diefstal, diefstal, diefstal op heterdaad betrapt met geweld om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om zijn vlucht te verzekeren, feiten waarvoor hij op 15.12.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar behalve de voorhechtenis.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 23.04.2013 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal, poging tot diefstal, feiten waarvoor hij op 03.05.2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 22.03.2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand met uitstel 3 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal, feiten waarvoor hij op 15.12.2011 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

- artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 15.10.2013, 28.01.2014, 27.02.2014, 20.12.2014, 12.11.2015, Deze vorige beslissing (en) tot verwijdering werd(en) niet uitgevoerd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 14.05.2013.

*Betrokkene verklaart in zijn hoorplicht van 21.02.2017 dat hij familie in België heeft. Betrokkene beweert dat zijn moeder H. H. recht op verblijf zou hebben. Echter uit haar administratief dossier blijkt dat ook zij illegaal op het grondgebied verblijft. Ook zijn broer die omwille van dezelfde feiten opgesloten is in de gevangenis heeft geen recht op verblijf. Het feit dat betrokkene familie in België heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

De procedure verloopt dienvolgens conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“11.2.1 SCHENDING ARTIKEL 3 VAN HET EVRM

8.1.

Dat de bestreden beslissing verzoeker verplicht om zich te verwijderen van het grondgebied van het Rijk en de Schengenzone en zich bijgevolg moet begeven naar een grondgebied buiten het Rijk en de Schengenzone.

Dat de gemachtigde van de staatssecretaris reeds in het verleden meerdere malen heeft gepoogd om de nationaliteit vast te stellen van verzoeker teneinde te repatriëren, doch deze pogingen steeds - en buiten de wil om van verzoeker - onvruchtbaar bleven, zodat met zekerheid is komen vast te staan dat een bevel tot verlaten van het grondgebied ten aanzien van verzoeker (sic) niet uitvoerbaar is (zie stuk 3, pag. 3).

In het verleden werd al meerdere malen getracht door de Dienst Vreemdelingenzaken om de nationaliteit van verzoeker te bepalen en een verwijderingsmaatregel uit te voeren, doch deze pogingen bleven steeds vruchteloos.

Zo werd een readmissievraag gericht aan Kosovo op 02/04/2016, welke werd geweigerd op 21/05/2016.

Zo werd een readmissievraag gericht aan Bosnie op 23/05/2013, welke werd geweigerd op 21/06/2013

Zo werd een readmissievraag gericht aan Servië op 23/05/2013, welke werd geweigerd op 18/07/2013.

Zo werd een opnieuw readmissievraag gericht aan Kosovo op 02/04/2016, welke werd geweigerd op 15/05/2014.

Ook een identificatieaanvraag voor Kroatië bleef vruchteloos.

Het is dan ook duidelijk dat verzoeker de facto een staatloze is gezien geen enkele staat hem een juridische band erkent tussen haarzelf en verzoeker.

8.2.

Terwijl door te blijven bevelen om het grondgebied te verlaten af te leveren, hoewel noch verzoeker, noch de verweerder of haar gemachtigde zelf, in staat zijn ze uit te voeren, verzoeker gedwongen wordt om verder in clandestiniteit te leven en worden hem alle middelen van bestaan ontnomen. Het vertrek eisen van verzoeker staat gelijk met verzoeker te veroordelen eerder anders te leven onder dezelfde onmenselijke en vernederende omstandigheden die hij reeds vandaag in België ondergaat.

8.2.1

Een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM veronderstelt 'maatregelen die bij de individuen gevoelens van angst, vrees en minderwaardigheid opwekken om ze te vernederen, te verlagen en eventueel hun fysieke en morele weerstand te breken...'

Dit begrip omvat niet noodzakelijkerwijze een fysiek of lichamenlijk element, maar de maatregelen die in aanmerking worden genomen voor de toepassing van art. 3 dienen een zekere graad van ernst te vertonen.

Zo oordeelde Het Hof van Beroep te Brussel in het verleden reeds als volgt:

"De Europese Commissie voor de Rechten van de Mens heeft dit begrip van onmenselijke en mensonterende behandeling toegepast op de situatie van de 'rondzwervende' vluchtelingen, met name zij die van de ene staat naar de andere zwerven op zoek naar een gastland. In casu is de situatie van de appellant gelijkaardig aan deze van een 'rondzwervende vluchteling' en wordt appellant, die verplicht wordt om in de illegaliteit en de clandestiniteit te leven, zonder bestaansmiddelen of de mogelijkheid om in bestaansmiddelen te voorzien, onder de permanente dreiging van een aanhouding en een eventuele uitwijzing, en die prima facie de hoedanigheid van staatloze kan krijgen, onderworpen aan een mensonterende behandeling in de zin van art. 3 E. V. R. M."

8.2.2.

Ook door de Raad van State werd in het verleden het bevel om het grand te verlaten vernietigd op gelijkaardige gronden.

De Raad van State stelde dat:

"de Dienst Vreemdelingenzaken ten aanzien van buitenlandse autoriteiten nooit een poging heeft ondernomen de eventuele nationaliteit van verzoeker vast te stellen of hem een reistitel en toelating tot een derde land te bezorgen. De Dienst Vreemdelingenzaken is bevelen om het grondgebied te verlaten blijven afleveren hoewel noch verzoeker noch de Dienst zelf in staat waren ze uit te voeren. De Dienst

Vreemdelingenzaken heeft verzoeker gedwongen in clandestiniteit te leven en hem van alle middelen om zelf in zijn behoeften te voorzien beroofd. Het vertrek van verzoeker eisen staat gelijk met hem te veroordelen elders te leven in dezelfde onmenselijke en vernederende omstandigheden die hij vandaag in België reeds ondergaat. Hij heeft geen documenten om in een derde land toegelaten te worden en het risico bestaat dat hij opnieuw wordt uitgezet naar België. Uit het geheel van de feiten blijkt dat de aangevochten akte verzoeker nog maar eens in een illegale situatie in België brengt, terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken dit weet en dat hij niet op regelmatige wijze naar een ander land kan gaan. Dit maakt een onmenselijke en vernederende behandeling uit in de zin van artikel 3 van het E.V.R.M."

8.3.

Zodat moet besloten worden dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt aangezien een bevel om het grondgebied te verlaten als feitelijk gevolg heeft dat verzoeker onmenselijk en onredelijk wordt behandeld."

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen voldoende concreet en aantoonbaar gegeven bijbrengt, waaruit zou kunnen blijken dat hij, door de uitvoering van het bestreden bevel, een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De verzoeker beperkt zich immers tot de bewering dat hij, wanneer hij het Schengengebied moet verlaten, veroordeeld wordt om elders te leven onder dezelfde onmenselijke en vernederende omstandigheden die hij reeds vandaag in België ondergaat. Afgezien van een vage verwijzing naar de "*clandestiniteit*", geeft de verzoeker niet concreet aan welke onmenselijke en vernederende behandelingen hij precies dreigt te ondergaan in een ander land buiten het Schengengebied. De verzoeker kan ook niet dienstig voorhouden dat het bestreden bevel hem alle middelen van bestaan zou ontnemen. Nog los van de vaststelling dat ook deze kritiek beperkt blijft tot een loutere bewering die niet op concrete wijze wordt onderbouwd, dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissing er enkel toe strekt de verzoeker het bevel te geven om België en de Schengenlanden te verlaten. Deze beslissing houdt geen enkel verband met enige verblijfsaanvraag of financiële aanvraag die de verzoeker zou hebben ingediend (*quod non*), en nog minder worden er enige vermogensrechtelijke maatregelen genomen ten aanzien van de verzoeker. De bestreden beslissing kan er dan ook niet aan de oorzaak van liggen dat de verzoeker enige bestaansmiddelen worden ontnomen.

Bij gebrek aan nadere duiding van het beweerd onmenselijke en vernederende behandeling die de verzoeker riskeert te ondergaan door de afgifte van het bestreden bevel, toont de verzoeker geen schending aan van artikel 3 van het EVRM. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat immers niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoeker kan overigens niet dienstig verwijzen naar het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 4 mei 1999 en de overige rechtspraak van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel. Deze rechtspraak werd immers niet gevestigd inzake enig bevel om het grondgebied te verlaten, maar inzake de eis van een kandidaat-staatloze dat de Belgische Staat hem een immatriculatie-attest diende af te leveren, geldig voor drie maanden en maandelijks verlengbaar tot over zijn aanvraag om als staatloze

erkend te worden een definitieve uitspraak werd genomen. Met de loutere verwijzing naar deze rechtspraak toont de verzoeker dan ook niet aan hoe de afgifte van het bestreden bevel hem zou plaatsen in een door artikel 3 van het EVRM verboden situatie. Bovendien moet worden opgemerkt dat de verzoeker slechts na het treffen van de bestreden beslissing bij de rechtbank van eerste aanleg een verzoek heeft ingediend om als staatloze te worden erkend. Ook daarom is deze rechtspraak niet relevant.

De verwijzing naar het arrest nr. 75.896 van de Raad van State (RvS 23 september 1998) is evenmin dienstig. Dit arrest werd immers geveld ten aanzien van een vreemdeling die reeds door de bevoegde rechter als staatloze werd erkend, hetgeen *in casu* niet het geval is. De bestreden beslissing houdt geenszins de afgifte in van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een erkend staatloze.

De verzoeker beweert in het voorliggende verzoekschrift dan wel dat hij *de facto* staatloos is aangezien "geen enkele staat" hem erkent, maar met de loutere verwijzing naar afgewezen readmissie-aanvragen van vier staten, toont de verzoeker uiteraard nog niet aan dat hij niet over de nationaliteit beschikt van enige andere staat. Bovendien heeft de Raad geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de vraag of de verzoeker staatloos is. Thans behoort dit tot de exclusieve bevoegdheid van de familierechtbank (art. 572bis, 1°, Gerechtelijk Wetboek). De Raad kan zich niet uitspreken over de staat van personen en dus ook niet over het statuut van staatloze. Hij kan daarom niet ingaan op verzoekers kritiek dat hij *de facto* staatloos is, zonder zijn bevoegdheid te overschrijden.

Tot slot merkt de Raad nog op dat de verzoeker bij het verzoekschrift weliswaar een kopie voegt van een "verzoekschrift tot erkenning als staatloze", doch er wordt geen bewijs bijgebracht van neerlegging ervan. Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeker ook geen enkele bijkomende informatie naar voor gebracht inzake deze procedure. Er kan dan ook niet blijken, en het is niet aangetoond, dat de verzoeker thans als staatloze is erkend.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is *in casu* niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE